

Arrest

nr. 179 411 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische moslim van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad. U bent in het bezit van de Iraakse nationaliteit. U bracht uw eerste zes levensjaren door in Sadr City in Bagdad, waarna u in 1990 verhuisde naar al Moasalaat en in 1991 naar al Resalah in Bagdad. U studeerde later Italiaans aan de universiteit van Bagdad en van 2003 tot 2004 studeerde u ook in Italië. In 2006 studeerde u af en in datzelfde jaar werd uw vader vermoord in het kader van het sektarisch geweld. In 2007 huwde u met uw echtgenote, met wie u in 2008 een zoon kreeg. Van november 2006 tot 10 maart 2009 voerde u logistieke taken uit via een bedrijf dat werkte voor de Italiaanse ambassade

in Bagdad en vanaf 11 maart 2009 werkte u als lokale werkkraft voor deze ambassade. In 2012 en 2013 kwam u ook een aantal keer op tv als tolk Italiaans in de context van interviews aangaande gevoelige onderwerpen. Het ging hier om gesprekken met vooraanstaande Italianen.

In oktober 2013 vroeg u nogmaals een visum aan voor Italië. In deze maand kwam M.(...) al A.(...), de verantwoordelijke voor de dienst badges van de Green Zone in Bagdad langs op de ambassade toen u aan de receptie werkte. Hij zei dat hij iemand van het ministerie was en dat hij een afspraak had met het consulaat, wat u in opdracht van uw overste mevrouw K.(...) ontkende. Al A.(...) vroeg uw naam en u gaf deze ook. Drie kwartier later bleek dat er een nieuwe afspraak was geregeld met het consulaat, vermoedelijk via de partij van al A.(...). Al A.(...) kwam terug en sprak vervolgens met mevrouw K.(...), waarna u bij haar werd ontboden. Mevrouw K.(...) verduidelijkte voor al A.(...) dat u een goede werkkraft bent en het om een misverstand ging. Twee dagen later kreeg u een uitnodiging om naar de badgedienst van de Green zone te gaan. De volgende dag ging u dan ook langs bij deze dienst, waarna u uitgebreid ondervraagd werd. U werd heel wat persoonlijke gegevens gevraagd, uw badge werd gekopieerd en vervolgens afgenomen. Daarna bleef u ongeveer een week samen met chauffeur K.(...) in de Green zone omwille van het feit dat u geen badge meer had om in of uit te reizen. De Italiaanse ambassade waar u op dat moment werkte, diende toen een officiële aanvraag in via het ministerie van Buitenlandse Zaken om uw badge terug te krijgen. Na de week dat u in de Green zone bleef, kreeg u een grijze badge, waarmee u weliswaar in en uit kon reizen maar wel elke ochtend in de rij moest wachten om deze beveiligde zone binnen te geraken. Hierdoor verlaagde uw productiviteit op uw werkplaats. In december 2013 kreeg u uw badge terug. Al A.(...) was ontevreden omdat hij uw badge moest teruggeven.

Op 10 januari 2014 vond u bij het binnengaan van uw appartement een dreigbrief. In deze brief, die onder naam van Asaeb Ahl al Haq (AAH) was verstuurd, stond dat u met uw werk moest stoppen of anders een straf dreigde op te lopen. U linkte deze bedreiging met het voorval met al A.(...). U vertelde hiervan niets tegen uw gezin, maar u vertelde wel aan S.(...) K.(...), een werknemer van het Italiaanse consulaat, dat er een kans bestond dat u uw huidige job zou verlaten. Op 16 januari 2014 was u op uw werk toen u telefoon kreeg van uw echtgenote die u vertelde dat zij een dreigbrief had gevonden. Nogmaals was deze brief afkomstig van AAH en maakte u de link met het voorval met al A.(...). U linkte deze bedreigingen tevens aan uw optredens als tolk op de televisie. Uw vertalingen als tolk zouden bij velen moeilijk gevallen zijn. Ze zouden dit als uw eigen woorden geïnterpreteerd hebben. U maande uw echtgenote aan rustig te blijven, alle documenten en belangrijke zaken te verzamelen, het appartement te verlaten en naar de Tunisiwijk te vertrekken. U nam nog diezelfde dag ontslag en nam nog snel uw verlofdagen op, waarna uw ontslag officieel inging op 11 februari 2014.

In maart 2014 nam u contact op met S.(...) R.(...), een werknemer binnen het Italiaanse oliebedrijf ENI en kon afspreken dat u in juli 2014 voor dit bedrijf zou gaan werken in Kirkuk vanuit een nieuwe woonplaats in Erbil. Na de verovering van verschillende steden in deze regio door ISIL (Islamic State in Iraq and the Levant, afgekort ISIL of ISIS), werden deze plannen echter geannuleerd.

Van 2 tot 8 september 2014 verbleef u in Italië om daar werk te zoeken. Nadat een aanbod voor een job afsprong, keerde u terug naar Bagdad, waar u weer bij uw schoonzus, echtgenote en kind ging wonen in de Tunisiwijk.

Op 17 november 2014 reisde u via Erbil en Istanboel naar Milaan. Daar nam u op 18 november 2014 opnieuw het vliegtuig naar Amsterdam, waar u de trein naar België nam om daar dezelfde dag toe te komen. Een dag later op 19 november 2014 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel.

Ter ondersteuning van uw identiteit/asielrelaas legde u de volgende documenten voor.

Uw Iraakse identiteitskaart, afgeleverd op 30.06.2008 in Sadr City, Bagdad; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 07.07.2011 in al Rusafa, Bagdad; een kopie van een dreigbrief aan u gericht, sd., sl.; een verklaring van de Italiaanse ambassade aangaande uw werk, afgeleverd op 11.03.2014 in Bagdad; een akkoord met uw ontslagname, afgeleverd op 19.01.2014, sl.; een psychologisch attest, afgeleverd op 19.03.2016 in Betrix, België; uw Iraaks paspoort, afgeleverd op 30.04.2008 in Bagdad; twee boarding passes van Turkish Airlines gedateerd op 17.11.2014, sl.; een fiscale kaart van de Italiaanse ambassade, sd. In Irak; uw Iraaks rijbewijs, sd., sl.; uw Iraakse verkiezingskaart, afgeleverd in 2010, sl.; uw lidkaart van de vereniging van Irakese vertalingsassociatie, afgeleverd op 01.09.2008 in Bagdad; een boarding pass van Easyjet, afgeleverd op 18.11.2014, sl.; een betalingsbewijs aangaande uw vliegreis met Easyjet, afgeleverd op 17.11.2014 in Milaan; uw Iraakse woonstkaart, afgeleverd op 03.06.2011 in Bagdad; een reeks foto's van uzelf in uw functie als tolk, sd., sl.; kopieën van enkele artikels aangaande interviews waarin u fungeerde als tolk van 2012 en 2013 en de links voor twee van deze artikels; een CD met foto's en een filmpje aangaande interviews waarin u fungeerde als tolk, sd., sl.; twee kaarten van het ministerie van buitenlandse zaken,

afgeleverd op 23.03.2009 en op 23.09.2010 in Bagdad; een badge van de Italiaanse ambassade, vervaldatum op 5.12.2010, sl.; een badge voor de Green zone in Bagdad, vervaldatum op 20.02.2012, Bagdad.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de elementen aanwezig in het administratief dossier en de in uw verklaringen aangehaalde feiten, stelt het CGVS vast dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er zich in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de definitie van de vluchtelingenstatus van de conventie van Genève manifesteert of dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire status omwille van de onderstaande redenen.

U haalde aan dat u twee dreigbrieven ontving nadat u enerzijds verscheidene keren in interviews op tv tolkte aangaande controversiële onderwerpen en nadat u problemen kende met M.(...) al A.(...), de verantwoordelijke van de dienst badges in de Green zone in Bagdad (CGVS, gehoorverslag, pagina 8 en 9).

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op ernstige wijze wordt ondergraven door de vaststelling dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onder meer over uw **paspoort, uw visa voor uw reizen naar Italië en uw werkzaamheden voor de Italiaanse ambassade** informatie achterhield (DVZ, vraag 27, 30, 32 en 36). U verklaarde namelijk aanvankelijk op de DVZ dat u chauffeur was geweest, dat uw paspoort in beslag genomen was door de smokkelaar in Turkije, dat u zes dagen in een hotel in Istanboel verbleef op uw reis naar België en ontkende tevens dat u ooit een visumaanvraag had ingediend voor een ander EU-land. Pas na confrontatie met de hiermee tegenstrijdige informatie, bekomen door de Belgische asielinstanties, wijzigde u enigszins op de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen hieraangaande. Ofschoon u werd geconfronteerd met de beschikbare informatie waaruit bleek dat u op 5 oktober 2013 een visum voor Italië had aangevraagd, bleef u dit wel ontkennen. Wel gaf u toe als tolk voor de Italiaanse ambassade in Irak te hebben gewerkt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u wel aan in 2013 een visum voor Italië te hebben aangevraagd en in 2014 naar Italië te zijn gereisd. U verbleef daar toen van 2 tot 8 september 2014 maar liet na toen in Italië asiel aan te vragen (CGVS, p. 4). U gaf tevens toe in werkelijkheid vanuit Turkije met het vliegtuig over Italië naar Nederland en vervolgens naar België te zijn gereisd en dus niet op zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard van 4 tot 10 november in Istanboel te hebben verbleven en over de weg naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 10). U verklaarde vervolgens dat u deze zaken over dit visum en uw reisweg had verzwegen en verdraaid omdat u niets over Italië wou vertellen omdat u schrik had om in de Dublinprocedure terecht te komen. Tevens verklaarde u dit verband dat een bezoek aan Italië nog iets anders is dan een asielaanvraag en dat u naliet dit laatste te doen omdat de humanitaire situatie in Italië daar anders is dan in België (CGVS, p. 5 en 10). Het feit dat de humanitaire situatie voor asielzoekers in Italië anders zou zijn dan in België weegt echter op geen enkele wijze op tegen de vaststelling dat u in Irak kon rekenen op een enorm sterke band met de Italiaanse autoriteiten en deze band in een eventuele asielprocedure in Italië had kunnen aanwenden om uw aanvraag kracht bij te zetten. Daarenboven gaf u zelf aan over een sociaal netwerk in Italië te beschikken, aangezien u daar reeds studeerde in 2003 en 2004 en u daar Italiaanse vrienden had (CGVS, p. 5 en 7). Van een asielzoeker is het overigens te verwachten dat hij van in het begin van zijn asielprocedure duidelijkheid creëert over zijn asielmotieven en hierover vervolgens gedurende de gehele procedure coherente en gelijklopende verklaringen aflegt. De vaststelling dat u hierbij eerst over de waarheid achterhield, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hierbij aansluitend wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met M.(...) al A.(...) en de hierop volgende dreigbrieven verder in het gedrang gebracht door de vaststelling dat u wanneer u op de DVZ bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dan toch de dreigbrieven aanhaalde die u als gevolg van uw activiteiten als tolk verbonden aan de Italiaanse ambassade ontving, u hierbij **op geen enkele manier uw voorafgaande problemen met M.(...) al A.(...) vermeldde**. Over deze problemen repte toen zelfs met geen woord. U gaf enkel aan bedreigd te zijn wegens uw activiteiten als tolk op televisie. Nergens bracht u problemen op uw werk ter sprake (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gevraagd zelfs op de DVZ of u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gekend met uw autoriteiten of medeburgers, ontkende u dit bovendien (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.9). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met de vaststelling dat u op de DVZ geen enkele vermelding maakte van de problemen met Al A.(...), verklaarde u enerzijds dat u op de DVZ kort moest zijn in uw antwoorden en geen details mocht vertellen. Vervolgens ging u verder door te verklaren dat indien u deze naam (Al A.(...)) zou gezegd hebben, dat er dan bijkomende vragen gesteld zouden worden zoals wie en hoe en dat u het dan maar uitgesteld heeft tot het volgende gehoor op het CGVS (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u de problemen met al A.(...) die

aan de oorzaak zouden liggen van de bedreigingen die u in januari 2016 ontving, bewust niet verteld heeft tijdens het interview op de DVZ om bijkomende vragen te vermijden, geeft een bijzonder weinig doorleefde indruk aan uw asielrelaas. Deze lacune in de informatie die u op het interview bij de DVZ heeft verleend, brengt bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van uw problemen met Al A.(...) maar ook van de twee dreigbrieven in het gedrang, aangezien u aangaf het vermoeden te hebben dat al A.(...) achter de eerste dreigbrief zat en dat ook de tweede dreigbrief werd gestuurd omwille van uw problemen met Al A.(...) (CGVS, p. 14).

Wat betreft de twee dreigbrieven die u ontving op 10 en 16 januari 2014, kan er bovendien nog worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat u van deze bedreigingen geen melding maakte ten aanzien van uw directe overste op de **Italiaanse ambassade, I.(...) K.(...)**. U zei enkel en alleen tegen een andere medewerker van de ambassade, S.(...) K.(...), dat u een kans had op een andere job waarop u later officieel ontslag nam (CGVS, p. 13 en 14). Aangezien u zelf aangaf dat u een goede band had met de Italianen, dat uw supervisor I.(...) K.(...) u ten aanzien van M.(...) al A.(...) had verdedigd op de dag van het incident dat aan de oorzaak van uw problemen lag en dat de ambassade daarenboven achteraf een officiële aanvraag indiende bij het ministerie van Buitenlandse Zaken om uw badge terug te geven, kunnen we stellen dat uw supervisor en de ambassade u in het verleden reeds bijstonden bij de problemen die gerezen waren (CGVS, p. 5 en 8). De vaststelling dat u op geen enkele manier enige melding maakte aan uw overste I.(...) K.(...) van uw problemen die direct gelinkt zijn aan uw activiteiten als tolk voor de Italiaanse ambassade, doet bijzonder vreemd aan in contrast met de hulp die u in het verleden reeds werd geboden en zorgt voor een weinig doorleefde indruk in uw asielrelaas.

Verder stelt het CGVS ook vast dat uw gedrag in de maanden die volgen op het ontvangen van de twee dreigbrieven van AAH, op geen enkele manier stroken met het te verwachten gedrag van een asielzoeker die vervuld is van een gegronde vrees voor vervolging.

Zo is het bijzonder vreemd dat u aangeeft van 2 tot 8 september 2014 in Italië te hebben verbleven met een geldig visum, maar dat u na dit verblijf weer **terugkeerde naar Irak** om weer in de Tunisiwijk in Bagdad te gaan wonen. U verklaarde dat u reisde naar Italië met de bedoeling om werk te zoeken en gaf ook aan dat asiel aanvragen niet uw doel was (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u september 2014 in Italië verbleef zonder de bedoeling asiel aan te vragen maar twee maanden later, in november 2014, zonder dat er enige bijkomende benadering is geweest door AAH of Al Assadi, dan toch besluit om naar België te reizen met als bedoeling asiel aan te vragen, doet daarenboven ook bijzonder vreemd aan. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u de ganse periode pogingen ondernam om een veilige plaats te vinden (CGVS, p. 4 en 5). Dit is echter geen afdoende verklaring, maar doet net de vraag opnieuw rijzen om welke reden u geen asiel aanvroeg. De vaststelling dat u tijdens dit verblijf in Italië in september 2014 **geen asiel aanvroeg** en bovendien terugreisde naar Bagdad, is bijzonder tegenstrijdig met het te verwachten gedrag van een asielzoeker die bedreigd is in zijn land van herkomst en zet bijgevolg de geloofwaardigheid van de problemen die u kreeg aangaande uw activiteiten als tolk nog verder op de helling. Hoe dan ook ondermijnt het feit dat u na uw vlucht uit uw herkomstland precies bent teruggekeerd naar dezelfde stad vanwaar u eerst was gevlucht, de ernst van de door u verklaarde vrees.

De **neergelegde documenten** vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Met uw identiteitsdocumenten heeft u uw identiteit gestaafd, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de dreigbrief kan er worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document onbestaande is. Dit document kan evenwel door of in opdracht van uzelf zijn opgesteld en bovendien hebben documenten enkel hun waarde als zij kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, quod non. Met uw verklaringen van de Italiaanse ambassade, uw akkoord tot ontslagname, uw fiscale kaart, uw lidkaart van de vertalersorganisatie, foto's en artikels van uzelf als tolk, uw kaart van het ministerie van buitenlandse zaken, uw badge voor de Green zone in Bagdad, uw badge voor de Italiaanse ambassade en uw cd met foto's en een filmpje waarin u te zien bent in de context van een bezoek van de Italiaanse ambassadeur in Irak staven uw activiteiten als tolk voor de Italiaanse ambassade. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze documenten op geen enkele manier bewijzen dat u aangaande deze activiteiten als tolk ook nog problemen heeft gekend. Daarenboven wordt op geen enkele manier uw naam vermeld, noch in het tv-fragment, noch in de artikels die u voorlegde. Met uw documenten aangaande uw vluchten met Turkish airlines en Easy jet heeft de reizen gestaafd die u met deze reisdocumenten maakte. De documenten die u aanleverde aangaande de consultatie die u ondernam bij een psycholoog staven het feit dat u psychologische bijstand heeft gezocht na uw aankomst in België. Het feit dat u in België bij een dokter een consultatie ondernam, wordt verder niet in vraag gesteld. Psycho-medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen besluit het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u zegt gekend te hebben aangaande uw activiteiten als tolk en kan u bijgevolg de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van **willekeurig geweld** in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met

meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat een enig middel blijkt te zijn, op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het PR CGVS), van “het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek”, van de rechten van verdediging en van de samenwerkingsplicht. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker recapituleert de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- kopieën van het visum en de stempels in het paspoort van verzoeker (stuk 3)
- volmacht aan de echtgenote van verzoeker met datum 28 september 2014 (stuk 4)
- foto's van verzoeker met belangrijke personen (stuk 5)
- automatisch vertaald persartikel van september 2013 waaruit blijkt dat Italiaanse vertegenwoordigers zich uitspraken over gevoelige onderwerpen, meer bepaald het sektarisch geweld in Irak (stuk 6)
- COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 20 juni 2016 (stuk 7)
- een rapport van Iraq Body Count met betrekking tot recente gebeurtenissen tussen 31 mei en 19 juli 2016 (stuk 8)
- Musing on Iraq “Violence in Iraq June 2016” (stuk 9)
- een rapport van EASO over de asieltrends in 2015 (stuk 10)
- een door het CGVS gepubliceerd overzicht met betrekking tot de asielstatistieken voor 2015 (stuk 11)

- een rapport "*Migration flows from Iraq to Europe – February 2016*" van IOM Iraq van februari 2016 (stuk 12)

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 oktober 2016 brengt de verwerende partij de volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

- de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016
- COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016
- een blogbericht "*Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.1.4. Ter zitting van 28 oktober 2016 legt verzoeker nog een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- een print van e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en andere Europese asielinstanties (stuk 1)
- een individuele asielbeslissing van 11 april 2016 van Frankrijk (stuk 2)
- de antwoorden van 24 EU-lidstaten op een *ad hoc* bevraging op 17 september 2015 door het European Migration Network over de bescherming van asielzoekers uit Irak (stuk 3)
- een update van de informatie over het maandelijks aantal slachtoffers van geweldsincidenten in Bagdad van september 2015 tot september 2016, gepubliceerd op de website "*Musings on Iraq*" (stuk 4)
- een rapport van Iraq Body Count met betrekking tot recente gebeurtenissen tussen 10 augustus en 18 oktober 2016 (stuk 5)
- een kleurenkopie en vertaling van de volmacht die verzoeker verleend heeft aan zijn echtgenote (stuk 6)
- een fragment van het arrest *J.K. en Anderen t. Zweden* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 23 augustus 2016 (req nr. 59166/12) (stuk 7)

2.2. Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het PR CGVS verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd.

Uit het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630).

Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissarisgeneraal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (BS 27 januari 2004, p. 4636).

Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het PR CGVS valt.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

In zoverre verzoeker verwijst naar het document met de vergelijking van de situatie in de buurlanden (stuk 14, Landeninformatie, nr. 1), merkt de Raad op dat dit niet in de motivering van de bestreden beslissing werd opgenomen en de Raad steunt zich uitdrukkelijk niet op deze informatie, los van het feit dat dit document evenmin onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 26 valt.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na een grondig onderzoek van de elementen aanwezig in het administratief dossier en de in uw verklaringen aangehaalde feiten, stelt het CGVS vast dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er zich in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de definitie van de vluchtelingenstatus van de conventie van Genève manifesteert of dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire status omwille van de onderstaande redenen.

U haalde aan dat u twee dreigbrieven ontving nadat u enerzijds verscheidene keren in interviews op tv tolkte aangaande controversiële onderwerpen en nadat u problemen kende met M.(...) al A.(...), de verantwoordelijke van de dienst badges in de Green zone in Bagdad (CGVS, gehoorverslag, pagina 8 en 9).

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op ernstige wijze wordt ondergraven door de vaststelling dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onder meer over uw paspoort, uw visa voor uw reizen naar Italië en uw werkzaamheden voor de Italiaanse ambassade informatie achterhield (DVZ, vraag 27, 30, 32 en 36). U verklaarde namelijk aanvankelijk op de DVZ dat u chauffeur was geweest, dat uw paspoort in beslag genomen was door de smokkelaar in Turkije, dat u zes dagen in een hotel in Istanboel verbleef op uw reis naar België en ontkende tevens dat u ooit een visumaanvraag had ingediend voor een ander EU-land. Pas na confrontatie met de hiermee tegenstrijdige informatie, bekomen door de Belgische asielinstanties, wijzigde u enigszins op de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen hieraangaande. Ofschoon u werd geconfronteerd met de beschikbare informatie waaruit bleek dat u op 5 oktober 2013 een visum voor Italië had aangevraagd, bleef u dit wel ontkennen. Wel gaf u toe als tolk voor de Italiaanse ambassade in Irak te hebben gewerkt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u wel aan in 2013 een visum voor Italië te hebben aangevraagd en in 2014 naar Italië te zijn gereisd. U verbleef daar toen van 2 tot 8 september 2014 maar liet na toen in Italië asiel aan te vragen (CGVS, p. 4). U gaf tevens toe in werkelijkheid vanuit Turkije met het vliegtuig over Italië naar Nederland en vervolgens naar België te zijn gereisd en dus niet op zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard van 4 tot 10 november in Istanboel te hebben verbleven en over de weg naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 10). U verklaarde vervolgens dat u deze zaken over dit visum en uw reisweg had verzwegen en verdraaid omdat u niets over Italië wou vertellen omdat u schrik had om in de Dublinprocedure terecht te komen. Tevens verklaarde u dit verband dat een bezoek aan Italië nog iets anders is dan een asielaanvraag en dat u naliet dit laatste te doen omdat de humanitaire situatie in Italië daar anders is dan in België (CGVS, p. 5 en 10). Het feit dat de humanitaire situatie voor asielzoekers in Italië anders zou zijn dan in België weegt echter op geen enkele wijze op tegen de vaststelling dat u in Irak kon rekenen op een enorm sterke band met de Italiaanse autoriteiten en deze band in een eventuele asielprocedure in Italië had kunnen aanwenden om uw aanvraag kracht bij te zetten. Daarenboven gaf u zelf aan over een sociaal netwerk in Italië te beschikken, aangezien u daar reeds studeerde in 2003 en 2004 en u daar Italiaanse vrienden had (CGVS, p. 5 en 7). Van een asielzoeker is het overigens te verwachten dat hij van in het begin van zijn asielprocedure duidelijkheid creëert over zijn asielmotieven en hierover vervolgens gedurende de gehele procedure coherente en gelijklopende verklaringen aflegt. De vaststelling dat u hierbij eerst over de waarheid achterhield, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hierbij aansluitend wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met M.(...) al A.(...) en de hierop volgende dreigbrieven verder in het gedrang gebracht door de vaststelling dat u wanneer u op de DVZ bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dan toch de dreigbrieven aanhaalde die u als gevolg van uw activiteiten als tolk verbonden aan de Italiaanse ambassade ontving, u hierbij op geen enkele manier uw voorafgaande problemen met M.(...) al A.(...) vermeldde. Over deze problemen repte toen zelfs met geen woord. U gaf enkel aan bedreigd te zijn wegens uw activiteiten als tolk op televisie. Nergens bracht u problemen op uw werk ter sprake (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gevraagd zelfs op de DVZ of u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gekend met uw autoriteiten of medeburgers, ontkende u dit bovendien (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.9). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met de vaststelling dat u op de DVZ geen enkele vermelding maakte van de problemen met Al A.(...), verklaarde u enerzijds dat u op de DVZ kort moest zijn in uw antwoorden en geen details mocht vertellen. Vervolgens

ging u verder door te verklaren dat indien u deze naam (Al A.(...)) zou gezegd hebben, dat er dan bijkomende vragen gesteld zouden worden zoals wie en hoe en dat u het dan maar uitgesteld heeft tot het volgende gehoor op het CGVS (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u de problemen met al A.(...) die aan de oorzaak zouden liggen van de bedreigingen die u in januari 2016 ontving, bewust niet verteld heeft tijdens het interview op de DVZ om bijkomende vragen te vermijden, geeft een bijzonder weinig doorleefde indruk aan uw asielrelaas. Deze lacune in de informatie die u op het interview bij de DVZ heeft verleend, brengt bijgevolg niet alleen de geloofwaardigheid van uw problemen met Al A.(...) maar ook van de twee dreigbrieven in het gedrang, aangezien u aangaf het vermoeden te hebben dat al A.(...) achter de eerste dreigbrief zat en dat ook de tweede dreigbrief werd gestuurd omwille van uw problemen met Al A.(...) (CGVS, p. 14).

Wat betreft de twee dreigbrieven die u ontving op 10 en 16 januari 2014, kan er bovendien nog worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat u van deze bedreigingen geen melding maakte ten aanzien van uw directe overste op de **Italiaanse ambassade, I.(...) K.(...)**. U zei enkel en alleen tegen een andere medewerker van de ambassade, S.(...) K.(...), dat u een kans had op een andere job waarop u later officieel ontslag nam (CGVS, p. 13 en 14). Aangezien u zelf aangaf dat u een goede band had met de Italianen, dat uw supervisor I.(...) K.(...) u ten aanzien van M.(...) al A.(...) had verdedigd op de dag van het incident dat aan de oorzaak van uw problemen lag en dat de ambassade daarenboven achteraf een officiële aanvraag indiende bij het ministerie van Buitenlandse Zaken om uw badge terug te geven, kunnen we stellen dat uw supervisor en de ambassade u in het verleden reeds bijstonden bij de problemen die gerezen waren (CGVS, p. 5 en 8). De vaststelling dat u op geen enkele manier enige melding maakte aan uw overste I.(...) K.(...) van uw problemen die direct gelinkt zijn aan uw activiteiten als tolk voor de Italiaanse ambassade, doet bijzonder vreemd aan in contrast met de hulp die u in het verleden reeds werd geboden en zorgt voor een weinig doorleefde indruk in uw asielrelaas.

Verder stelt het CGVS ook vast dat uw gedrag in de maanden die volgen op het ontvangen van de twee dreigbrieven van AAH, op geen enkele manier stroken met het te verwachten gedrag van een asielzoeker die vervuld is van een gegronde vrees voor vervolging.

Zo is het bijzonder vreemd dat u aangeeft van 2 tot 8 september 2014 in Italië te hebben verbleven met een geldig visum, maar dat u na dit verblijf weer **terugkeerde naar Irak** om weer in de Tunisiwijk in Bagdad te gaan wonen. U verklaarde dat u reisde naar Italië met de bedoeling om werk te zoeken en gaf ook aan dat asiel aanvragen niet uw doel was (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u september 2014 in Italië verbleef zonder de bedoeling asiel aan te vragen maar twee maanden later, in november 2014, zonder dat er enige bijkomende benadering is geweest door AAH of Al Assadi, dan toch besluit om naar België te reizen met als bedoeling asiel aan te vragen, doet daarenboven ook bijzonder vreemd aan. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u de ganse periode pogingen ondernam om een veilige plaats te vinden (CGVS, p. 4 en 5). Dit is echter geen afdoende verklaring, maar doet net de vraag opnieuw rijzen om welke reden u geen asiel aanvroeg. De vaststelling dat u tijdens dit verblijf in Italië in september 2014 **geen asiel aanvroeg** en bovendien terugreisde naar Bagdad, is bijzonder tegenstrijdig met het te verwachten gedrag van een asielzoeker die bedreigd is in zijn land van herkomst en zet bijgevolg de geloofwaardigheid van de problemen die u kreeg aangaande uw activiteiten als tolk nog verder op de helling. Hoe dan ook ondermijnt het feit dat u na uw vlucht uit uw herkomstland precies bent teruggekeerd naar dezelfde stad vanwaar u eerst was gevlucht, de ernst van de door u verklaarde vrees.

De **neergelegde documenten** vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Met uw identiteitsdocumenten heeft u uw identiteit gestaafd, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de dreigbrief kan er worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document onbestaande is. Dit document kan evenwel door of in opdracht van uzelf zijn opgesteld en bovendien hebben documenten enkel hun waarde als zij kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, quod non. Met uw verklaringen van de Italiaanse ambassade, uw akkoord tot ontslagname, uw fiscale kaart, uw lidkaart van de vertalersorganisatie, foto's en artikels van uzelf als tolk, uw kaart van het ministerie van buitenlandse zaken, uw badge voor de Green zone in Bagdad, uw badge voor de Italiaanse ambassade en uw cd met foto's en een filmpje waarin u te zien bent in de context van een bezoek van de Italiaanse ambassadeur in Irak staven uw activiteiten als tolk voor de Italiaanse ambassade. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze documenten op geen enkele manier bewijzen dat u aangaande deze activiteiten als tolk ook nog problemen heeft gekend. Daarenboven wordt op geen enkele manier uw naam vermeld, noch in het tv-fragment, noch in de artikels die u voorlegde. Met uw documenten aangaande uw vluchten met Turkish airlines en Easy jet heeft de reizen gestaafd die u met deze

reisdocumenten maakte. De documenten die u aanleverde aangaande de consultatie die u ondernam bij een psycholoog staven het feit dat u psychologische bijstand heeft gezocht na uw aankomst in België. Het feit dat u in België bij een dokter een consultatie ondernam, wordt verder niet in vraag gesteld. Psycho-medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen besluit het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u zegt gekend te hebben aangaande uw activiteiten als tolk en kan u bijgevolg de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. (...)”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt middels het in zijn verzoekschrift ontwikkelde betoog geen afdoende argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van zijn asielmotieven, maar beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, heeft verzoeker onder meer met betrekking tot zijn eerder verblijf in Italië informatie achtergehouden tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse of onvolledige verklaringen tijdens het gehoor.

Waar verzoeker erop wijst dat hij vreesde om in het kader van de Dublin-procedure te worden overgebracht naar Italië, waar de situatie voor asielzoekers zonder meer schrijnend zou zijn, verschoont hij zijn stilzwijgen aangaande zijn eerdere bezoeken aan Italië niet. De Raad is van oordeel dat de omstandigheden in de Italiaanse opvangfaciliteiten voor asielzoekers in dezen geen verschoningsgrond vormen, te meer gelet op persoonlijke elementen in verzoekers dossier op grond waarvan mag worden aangenomen dat Italië voor verzoeker toch sterk in aanmerking komt als land van asiel voor wat betreft zijn slaagkansen in de asielprocedure en de eventuele integratie in de Italiaanse samenleving. Verzoeker verklaarde immers dat hij in Irak kon rekenen op een sterke band met de Italiaanse autoriteiten, dat hij op de Italiaanse ambassade als tolk werkzaam was en dus de Italiaanse taal machtig is, en dat hij over een sociaal netwerk beschikt in Italië, waar hij in 2003 en 2004 zou hebben gestudeerd en enkele vrienden heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 5 en 7).

In het arrest Tarakhel (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, nr. 29217/12), waarnaar verzoeker verwijst, oordeelde het EHRM dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien de Zwitserse autoriteiten een Afghaanse koppel met zes kinderen terugsturen naar Italië met toepassing van de Dublin-Verordening zonder vooraf individuele garanties te hebben verkregen van de Italiaanse autoriteiten dat de verzoekers daar een behandeling zouden krijgen die aangepast is aan de leeftijd van de kinderen en dat het gezin samen zou blijven. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet samen met zijn echtgenote en kind asiel aanvraagt, wordt verzoeker *in casu* niet geconfronteerd met een gedwongen overdracht naar Italië met het oog op de behandeling van zijn asielaanvraag. Onderhavige aanvraag wordt immers door de Belgische asielinstanties behandeld. Derhalve kan verzoeker zich op voormelde rechtspraak van het EHRM niet dienstig beroepen.

Gelet op het bovenstaande is verzoekers verwijzing naar enkele paragrafen van de proceduregids van UNHCR waarin de kwetsbare positie van een asielzoeker ten overstaan van asielinstanties wordt belicht, niet dienstig. Het loutere gegeven dat verzoeker in het verdere verloop van zijn procedure niets heeft achtergehouden en dat hij zijn verklaringen over zijn reisroute en identiteit heeft gestaafd kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

Waar verzoeker zijn intentie om in Italië werk te vinden en vervolgens op basis van het daaraan verbonden verblijfsstatuut zijn familie te laten overkomen uit Bagdad kadert in zijn pogingen zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen, overtuigt hij de Raad niet. Verzoeker verklaart niet waarom hij ervoor opteerde om op de vlucht voor zijn vermeende vervolging in Irak een onderkomen te zoeken in Italië op basis van een tewerkstelling aldaar in plaats van er asiel aan te vragen, wat toch het geëigende procedé is voor wie daadwerkelijk bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst en een urgente nood aan bescherming voelt. Dat verzoeker, eens duidelijk werd dat hij in Italië geen werk kon vinden, besloot geen asiel aan te vragen in Italië omdat hij als asielzoeker mogelijks langdurig gescheiden zou zijn van zijn vrouw en kind in Bagdad en hen dan niet kan beschermen, komt de Raad niet voor als een werkelijke en urgente nood aan bescherming. In de veronderstelling dat verzoeker wél werk had gevonden in Italië was hij gedurende zekere periode evenmin in de mogelijkheid geweest zich over zijn gezin te ontfemen, gelet op de wachttijd die hoe dan ook moet worden gerespecteerd vooraleer men zijn gezinsleden in het kader van een gezinshereniging kan laten overkomen. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat hij zo'n twee maanden na zijn terugkeer vanuit Italië naar Irak, wederom alleen naar Europa komt maar dit keer wel uitdrukkelijk voor de asielprocedure kiest. Verzoekers bewering dat hij in de periode tussen zijn terugkeer naar Irak en zijn komst naar België voortdurend pogingen ondernam om een veilige plaats te vinden, biedt geen verklaring waarom hij in Italië geen asiel aanvraagde.

Dat verzoeker bij het verlaten en terug binnenkomen van Irak niet via de luchthaven van Bagdad maar via die van Erbil is gereisd, zoals de in- en uitreisstempels in zijn paspoort dienen aan te tonen, neemt niet weg dat hij terugreisde naar Bagdad. Dit strookt niet met het te verwachten gedrag van een asielzoeker die bedreigd is in zijn land van herkomst en doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees. Evenmin is de garantie dat hij opnieuw toegang zou krijgen tot het grondgebied van de Europese Unie in overeenstemming te brengen met de door verzoeker beweerde vrees en kan bezwaarlijk volstaan om zijn terugkeer naar Bagdad te verschonen. De algemene bewering dat verzoeker uiterst voorzichtig was en ondergedoken leefde gedurende de twee maanden voor zijn komst naar België kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. De fotokopieën van het visum en de stempels in zijn paspoort die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De notariële volmacht, waarvan verzoeker een kopie voegde bij zijn verzoekschrift en een kleurenkopie met vertaling bij zijn aanvullende nota, biedt evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers terugkeer naar Bagdad in het licht van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Vooreerst dient op basis van de vertaling van dit document te worden vastgesteld dat daarin niets vermeld wordt aangaande de motieven voor het verlenen van de volmacht. Nergens uit blijkt enig verband met verzoekers problemen met de militie Asa'ib Ahl al-Haq, laat staan dat dit document kan aantonen dat verzoeker naar Irak is teruggekeerd om te remediëren aan de onveilige situatie waarin zijn vrouw en kind ten gevolge van voormelde problemen zouden zijn terechtgekomen. Tevens dient te worden vastgesteld dat het hier een fotokopie betreft, en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het weze daarbij opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Het voorgaande in acht genomen, verklaart noch verschoont verzoeker zijn nalaten een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië door te wijzen op zijn bekommernis om de veiligheid van zijn gezin in Bagdad en de humanitaire situatie van de asielzoekers in Italië.

De Raad volgt verzoeker niet in zoverre hij gewaagt van een loutere inschattingsfout wat betreft zijn nalaten om bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de persoon van M. al A. en diens vermeende betrokkenheid bij de bedreigingen die verzoeker vanwege de militie Asa'ib Ahl al-Haq zou hebben gekregen. Er dient op basis van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 16, vragenlijst, vraag 3.5) en hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij behalve de door hem aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met autoriteiten of medeburgers (*Ibid.*, vraag 3.9). Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de rol die M. al A. in zijn asielrelaas speelt een detail zou zijn dat geen plaats zou hebben binnen het korte bestek van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nu hij zelf aangeeft te vermoeden dat deze persoon aan de oorzaak ligt van de bedreigingen die hij in januari 2016 ontving vanwege Asa'ib Ahl al-Haq en die de directe aanleiding waren van zijn vertrek uit Irak. Het onvermeld blijven van M. al A. tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de twee dreigbrieven die verzoeker zou hebben ontvangen.

In zoverre verzoeker de bedreigingen in verband brengt met zijn professionele activiteiten als tolk aan de Italiaanse ambassade, die vaak in de media verscheen en voor belangrijke personen tolkte over gevoelige onderwerpen, maakt hij niet aannemelijk dat hij uit hoofde van zijn rol als tolk problemen zou hebben gekend. Noch de door verzoeker neergelegde foto's (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), noch het artikel waarin de inhoud is opgenomen van gesprekken waarbij verzoeker zou zijn opgetreden als tolk (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) verraden op enige wijze zijn identiteit. Verzoekers beweringen dat er verschillende motieven kunnen schuilgaan achter de ontvangen bedreigingen en dat de milities mogelijks op een of andere manier achter zijn identiteit en woonplaats zijn gekomen, zijn dan ook louter speculatief en vinden geen steun in enig concreet element. Een eenvoudige verwijzing naar de macht waarover de sjiiitische milities in Bagdad beschikken en algemene documentatie van UNHCR waaruit blijkt dat tolken en diplomatiek personeel een doelwit kunnen vormen voor gewapende groeperingen in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dat verzoeker er bij voorbaat van uit zou zijn gegaan dat het geen zin had om de Italiaanse ambassade in te lichten over de bedreigingen die hij had gekregen, omdat de sjiiitische milities geen gesprekspartners zijn van de diplomatieke diensten en de ambassade hem enkel zou hebben kunnen aanraden Irak te verlaten, overtuigt niet in het licht van verzoekers verklaringen eerder reeds te zijn geholpen door de ambassade in geval van problemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 8). In de mate dat verzoeker de bedreigingen in rechtstreeks verband brengt met zijn activiteiten als tolk in dienst van de Italiaanse ambassade, kan hij niet voorhouden dat deze bedreigingen de ambassade niet aangaan. Algemene informatie met betrekking tot de invloed van sjiiitische milities in Irak weegt niet op tegen de vaststelling dat verzoeker zich als medewerker van de Italiaanse ambassade in een positie bevond van waaruit hij minstens verwacht mocht worden een verzoek om bescherming tegen zijn belagers te hebben gericht aan zijn overste.

Verzoeker gaat in op de objectieve omstandigheden waarin de vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld, op informatie waaruit blijkt dat personen die voor ambassades werkzaam zijn en in het bijzonder tolken worden blootgesteld aan bedreigingen van zowel soennitische als sjiiitische gewapende groeperingen en op het ontbreken van bescherming en een intern vluchtalternatief. De objectieve informatie in het verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd, aangezien verzoeker dit *in concreto* dient aannemelijk te maken. Hij blijft hier evenwel in gebreke.

Verzoekers verwijzing naar het arrest *J.K. en Anderen t. Zweden* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 23 augustus 2016 (stuk 7 gevoegd bij de aanvullende nota) is niet dienstig in de mate dat het Hof hierin zijn licht laat schijnen over een individueel asiëldossier. Op basis van de elementen in

verzoekers dossier kon worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond als lid van een welbepaalde groep op systematische wijze te zijn of te zullen worden blootgesteld aan een handeling in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet c.q. artikel 3 van het EVRM. Derhalve maakt hij door verwijzing naar de algemene beginselen uiteengezet in voormeld arrest van het EHRM niet aannemelijk dat er in zijn geval sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 14, Landeninformatie, nr. 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen.

Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en bijvoegt is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Deze informatie is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoeker aangehaalde cijfers zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker niet inziet waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad een argument is om te oordelen dat personen afkomstig van Bagdad geen bescherming moeten krijgen terwijl zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stilviel, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de conclusies die verwerende partij trekt aangaande de impact van het geweld op het publiek leven tegenstrijdig zijn met de door haar aangebrachte COI-Focus en dat *"talrijke fragmenten die belangrijke fragmenten die belangrijke informatie bevatten niet in overweging genomen werden"*, bemerkt de Raad dat bij de voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Bagdad wel degelijk rekening gehouden werd met het geheel aan informatie zoals deze blijkt uit de verschillende door verwerende partij aangebrachte rapporten. Dat het conflict gevolgen heeft voor het schoolsysteem in Bagdad – in de door verzoekende partij aangebrachte informatie is sprake van overbevolking in bepaalde scholen wegens de vernieling van andere scholen en dat het aantal schoolverlaters hoger ligt in Bagdad dan in andere provincies omwille van een moeilijke en onveilige weg – doet op zich geen afbreuk aan voormelde analyse waarin gesteld wordt dat de scholen in Bagdad geopend zijn, het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Dat de gezondheidszorg in Bagdad door een aantal factoren onder druk staat wordt eveneens aangehaald in bovenstaande analyse. Verder wordt tevens opgemerkt dat er zich inderdaad bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat met bepaalde informatie geen rekening werd gehouden en dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet correct is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is niet dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Waar verzoeker stelt dat *"niet betwist (wordt) dat de provincies dat de meeste interne vluchtelingen zich in de provincie Ninewa en Al-Anbar vestigen, provincies waarvan het algemeen geweten is dat er een heel hoge graad van geweld heerst (...) en waar het CGVS beschouwt dat artikel 48/4, § 2, c) wel van toepassing is"* en dat dit aantoonde dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld, waarbij hij tevens verwijst naar het arrest "n°

165.166 van 12 april 2016” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat de vaststelling dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen opvangt gezien kan worden als indicatie dat de Irakezen zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreigingen samen gelezen moet worden met de vaststelling dat ook de Bagdadi's zelf niet massaal gevlucht zijn en met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verder ziet de Raad de relevantie niet in van de verwijzing van verzoeker naar het arrest nr. 165 166 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 april 2016 – en niet van 12 april 2016 zoals verzoeker stelt – daar dit betrekking heeft op een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) door een persoon met de Bengalese nationaliteit.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt. De kritiek van verzoeker omtrent deze informatie is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Per aanvullende nota brengt verzoeker nog e-mailverkeer aan tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties, waarin aan de andere Europese asielinstanties de vraag gesteld werd naar hun beleid ten aanzien van soennitische aanvragers uit Bagdad. Verzoeker bemerkt hierbij dat meer dan 50% van de asielzoekers afkomstig is van Bagdad. De Raad stelt evenwel vast dat dit intern e-mailverkeer tussen de Belgische asielinstanties en andere Europese asielinstanties dateert van september 2015 en bovendien slechts erg beknopte antwoorden vanwege de verschillende asielinstanties bevat, waardoor deze e-mails dan ook geenszins van aard zijn om de recentere en uitgebreide landeninformatie waarop bovenstaande conclusies aangaande de algemene veiligheidssituatie en het leven in Bagdad gebaseerd zijn, te weerleggen.

Aangaande de verwijzing van verzoeker in de aanvullende nota naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 11 april 2016 waarin geoordeeld werd dat de situatie in Bagdad tegemoet komt aan de criteria van artikel 15, c van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad evenwel dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad door het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* geenszins bindend is voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoeker een rapport aanbrengt inzake de behandeling van asielaanvragen van asielzoekers uit Irak door 24 Europese lidstaten ter staving van hun kritiek op de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt, waardoor de kritiek van verzoeker en de ter staving hiervan aangebrachte stukken niet dienstig zijn.

Inzake de aangebrachte informatie van de website *“Musings on Iraq”* omtrent het aantal slachtoffers van geweldsincidenten in Bagdad in de periode september 2015 - september 2016 en de lijst van recente geweldsincidenten in Bagdad (en andere provincies in Irak), herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet betwist wordt. Zoals reeds opgemerkt, kan het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet en dienen er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen bij deze beoordeling, hetgeen ook geschiedde.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn profiel als tolk en gevisieerd wordt door zowel sjjiitische als soennitische milities, moet worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift “*zijn dossiers terug te verwijzen naar het CGVS teneinde zijn dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen*”. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF